

- τρίαίναν, αἰχμήν τήν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ. 925
 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται,
 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
 ΧΟ. σύ θην ἂ χρήσεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.
 ΠΡ. ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω.
 ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; 930
 ΠΡ. καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.
 ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
 ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην ὧ̄ θανεῖν οὐ μόρσιμον;
 ΧΟ. ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.
 ΠΡ. ὃ δ' οὖν ποιείτω πάντα προσδοκητὰ μοι. 935
 ΧΟ. οἱ προσκυννοῦντες τήν Ἀδράστειαν σοφοί.
 ΠΡ. σέβου προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί.
 ἔμοι δ' ἔλασσον Ζηνός ἢ μηδὲν μέλει.

seidon bezüglichen Teil der Prophetie um des Nachdruckes und Effektes willen beibehalten, obwohl der Grund, die gleichzeitige Werbung des Poseidon um Thetis, weggefallen ist. Man kann sich denken, daß mit der Herrschaft des Zeus auch die seines Bruders Poseidon untergehe.

927. Wegen τὲ — καί bei einem Begriffe der Verschiedenheit vgl. Soph. O. K. 808 χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια, Eur. Alk. 528 χωρὶς τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται, Xenoph. Hier. I 2 πῆ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικός βίος (Elmsley zu Soph. a. O.).

928. θήν eine vorzugsweise epische Partikel, vgl. Krüger II § 69, 38. — ἐποιωνίζη κατὰ τοῦ Διός ἂ βούλει γενέσθαι αὐτῷ Schol. wie bei Hesych. ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου δια γλώττης, Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Vgl. Cho. 1044 μηδ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμη πονηρᾶ μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά, Aristoph. Lysistr. 37 περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδέν.

929. τελεῖται kann als Fut. und als Präs. (vgl. zu 211) betrachtet werden. — πρὸς δέ: zu 73.

931. τῶνδε, τῶν ἐμῶν.

932. ἐκρίπτων: zu 312.

933. ὧ̄ θανεῖν οὐ μόρσιμον: der gleiche Gedanke mit gleicher Be-

ziehung 1053, mit anderer 753 u. im Frgm. III des Προμ. λν. 23 f.

934. Vgl. 313.

936. οἱ προσκυννοῦντες τήν Ἀδράστειαν: Hesych. Ἀδραστία· ἢ Νέμεσις. 'Ad vitandam invidiam Graeci solebant dicere προσκυνῶ τήν Νέμεσιν: Demosth. adv. Aristogit. I p. 495 καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ, Plat. rep. V p. 451 A προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὧ̄ Γλαύκων, χάριν οὐ μέλλω λέγειν' (Giacomelli), vgl. außerdem Eur. Rhes. 342 Ἀδράστεια μὲν ἂ Διός παῖς εἶργοι στομάτων φθόρον, 468 σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, . . . ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω καὶ πᾶσαν ἐλθῶν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί, Alkiphr. Ep. I 33 προσκυνῶ δὲ τήν Νέμεσιν, (Soph. Phil. 776 τὸν Φθόρον δὲ πρόσκυσσον).

937. σέβου προσεύχου, θῶπτε: wie 392 stehen die beiden ersten Ausdrücke σέβου προσεύχου für sich mit Beziehung auf οἱ προσκυννοῦντες τήν Ἀδράστειαν. — τὸν κρατοῦντ' αἰεί s. v. a. τὸν αἰεί ('jedesmal') κρατοῦντα. Vgl. Eur. Or. 889 ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν αἰεί, Aristoph. Vesp. 1318 κωμωδολοικῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' αἰεί, Plut. 1026 φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰεί, Xen. Kyr. VIII 5, 16.

938. ἔλασσον ἢ μηδέν: vgl. Plat. Theät. p. 179 E ἦττον αὐτοῖς ἐνι